

O nebeških lučah.

„Očka, pogledjte no, koliko zvezdic,
koliko luč tu na nebu gori!
Očka, povejte, kdo olja prilije
njim in prižge jih, ko se zmračí!

Kdo jih ugasne in v kraj spet pospravi,
kadar nas zjutraj izza goré
solnce oblije z zlatimi žarki?“

„Sinko, to angelci božji storé!“

„Joj, joj! Ste videli, očka, kako je
zvezdica švignila tja čez nebo?“

„Videl sem, sinko!“ — „Ugasnila tam je!
Veste li, kaj se zgodilo je z njo?“

„Angelček menda bil je neroden,
pa je prekucnil lučco z višin;
zvezdica se je v daljavo strkljala,
padla je v temo zemskih nižin.

A zaradi tega ni izgubljena:
božji krilatec brž na zemljo
zletel za njo je, da jo poišče
in pa ponese nazaj na nebo.

Spet jo posadil na prejšnje bo mesto,
z oljem zalil, na novo prižgal
v strahu, da Peter, hišnik nebeški,
ne bi oštel ga in morda zlasal!“

„Mar se v nebesih tudi lasajo?
Potlej prijetno zgoraj pač ni!“

„Ne, ne!“ v zadregi oče popravi,
„saj se v nebesih tako ne godi!

V pravljici tej sem le jaz bil neroden;
zdaj ti pa drugo boljše povem,
toda prej spisano pošljem v oceno —
najbolj učenim in modrim možém!“

Vladko Rojec.